
Nyelvünk csodái, irodalmunk szépségei

A Dolce Vita újjászületése

*„Merjünk álmodozni – a problémák, körülmények és akadályok ellenére.”
(Jim Dornan)*

A cukrászda a kis város szélén kapott helyet. Az autópályáról ide hallatszott a nagy forgalom már-már elviselhetetlen zaja. Nem messze a cukrászda mellett volt egy kis virágüzlet is, ahova sokan betértek. A posta is a közelben található, így minden nap volt nyüzsgés, felkeresték a cukrászüzletet a fagyizni vágyók. A legfinomabb ízek csábították az ide érkezőket: vanília, csokoládé, karamella, citrom, eper, málna, puncs, és a legfinomabb, a piztácia. Az ember sokáig a szájában érezheti ezt a kellemes, mandula aromát is tartalmazó ízt. Kint és bent kényelmes székek és asztalok mellett, kehelyben, vagy tölcsérben lehet nyugodt körülmények között átadni magunkat a pompás ízeknek. A fagyalton kívül kaphatók még kitűnő édes- és sós sütemények, torták ünnepi alkalmakra, stb.

A cuki nevének eldöntése nem jelentett nehézséget - Dolce Vita, vagyis, Édes Élet. Bárki betért ide, nem csalódott, s édes pillanatokat élt át mindenkor.

Egyszer, nem mindennapi látogatásnak lehettünk tanúi. Zolika kerekesszékében ült, nyalogatta kedvenc piztácia fagyaltját. Szülei a közelben ültek, kissé szomorúan néztek egymásra, mert mélyen átélték fiuk bánatát.

A kerthelyiségben tartózkodott egy középkorú férfi, akinek feltűnt a házaspár és a fiúcska viselkedése. Odament a gyermekhez és megszólította:

- Mi az, fiatalember, nem ízlik a fagyí?
- Dehogynem! Nagyon finom, mint mindig.
- Akkor nem értem, miért vágysz olyan bánatos képet?
- Ha most itt lenne Dévényi Tibi bácsi, ő sem tudná teljesíteni a vágyamat!
- A híres Három kívánság, és a régi szép idők. Fiaimmal sokat néztük egykoron - sóhajtott a férfi. - Mi lenne a hön áhított kívánságod?
- Úgy, de úgy szeretném látni a cukit belülről is! De ezzel a nyomorult székekkel nem tudok bemenni, a három meredek lépcső akadályoz!
- Ha gondolod, ölben bevihetlek, nem nagy kunaszt!
- Jaj, csak azt ne! Emberhez méltóan szeretnék egyszer körülnézni odabent. Mindent aprólékosan szemrevételeznék. Nincs annál fantasztikusabb

ézés, amikor magam választhatom és kérhetem kedvenc ízeimet. Drága szüleim tudják mit szeretek, s idehozzák nekem, ezzel nincs is baj. Amikor azonban látom a kisgyerekeket szaladozni, amint bent teremnek a cukiban és kérik, amit szeretnének! Ilyenkor nagyon fáj, hogy nem tudok járni! Olyan nagy kérés az enyém? Más akár naponta megteheti, én pedig...

Csöpp, csöpp, csöpp.

- Ne pazarold el a finom pisztáciát, kisöreg - mondta a férfi. Hangjában nem sajnálat bujkált, hanem őszinte megértés.

- Egy percet se aggódj, építész vagyok, s ha megengeded, átveszem Tibi bácsi helyét. Kitalálok valamit, csak még egy kicsit a türelmedet kérem!

- Húha! - tátotta el a száját Zolika.

Az apa intett, s félrevonta a férfit.

- Ne haragudjon, de nagyon remélem, nem akarja hitegetni a fiamat és hiú reményeket kelteni benne. Már sokan okoztak neki csalódást, törték össze a szívét. Kérem, ne maga legyen a következő! Már sok borzalmas élményen mentünk keresztül!

- Pontosan tudom és megértem, mit érez - mondta az építész. - Nekem is volt egy kerekesszékes barátom. Sajnos már nincs köztünk, de annak idején sok mindenben támogattam. Tudom, mit beszélek, van is egy ötletem, csak nem szeretném elkapkodni. Azért mondtam a fiának, legyen még egy kis türelemmel.

- Rendben, köszönöm! - sóhajtotta az apa.

Az építész nem tudott aludni azon az éjszakán, feleségét is beavatta a dologba.

- Tudod, mindig is optimista voltam és vagyok. Ezért csak remélni tudom, sikerül, amiben gondolkodsz - bátorította az asszony.

Másnap a cukrászda vezetője és a középkorú férfi nagy tanácskozásba és egyeztetésbe fogtak. Egyik tervrajz a másikat követte, s addig-addig tárgyaltak, míg sikerült előrukkolni a megoldással. A lépcsők mellett egy kis rámpa is kialakítható, amin keresztül Zolika már be tud jutni a fagyizó belsejébe. Egy lezárt kis területük is van, amit eddig nem használtak. Ha azonban egybenyitnák a két helyiséget, elférne a kerekesszék is. Olyan asztalokat vásárolnának, ahol nyugodtan lehet a kocsikkal kényelmesen elhelyezkedni.

- A közelünkben van egy intézmény a mozgássérült gyermekek számára. Gondolom, ők is jönnének szívesen, ha összejön az elgondolásunk - mondta a férfi.

- Nekünk is jó befektetés lenne, ami hamarosan megtérülhet - tette hozzá a cukrászda vezetője.

Az átalakítás ideje alatt sem tartott zárva a fagyizó. Kemény munka következett, de végre felvirradt Zolika nagy napja.

Az építész egyik délelőtt felkereste a kis családot.

- Na, öcskös, vár rád a Dolce Vita belülről is!
- Hurrá, hurrá! Ez tényleg igaz?
- Bizony, de még mennyire! Meghívlak egy kis fagyira, mit szólsz hozzá?
- Azt hittem, én fizethetem a sajátomat! - szontyolodott el a kicsi.
- Neked fontosabb feladatot adok. Van zsebpénzed?
- Persze.
- Akkor most rajtad a sor, hogy meghívd a szüleidet, nem gondolod?
- Remek ötlet!

Zolika a rámpán ügyesen lavírozott, s már bent is volt a cukrászdában. Nagyot sóhajtott, s meghatottan tekingetett körbe-körbe, nézelődött. Még nem volt nagy forgalom, úgy intézték, hogy nyitásra legyenek ott, amikor még nincs túl sok vásárló. A háttérben halkán szólt az „Eperfagy, eperfagy, hú de finom...” kezdetű dal.

A fiúcska nem győzött betelni a sok íncsiklandó látnivalóval.

- Mit adhatok?
 - Apunak 3 gombóc vaníliát, anyunak 3 gombóc citromot, az építész bácsi mit szeret? - akadt el Zolika.
 - A puncsnak nem tudok ellenállni - mosolygott.
 - Akkor 3 gombóc puncsot kérek - tette hozzá a gyerek.
 - És magadnak?
 - Azt én intézem - mondta a férfi.
 - Rendben, akkor összesen 1800 Ft-ot kérek szépen.
- A gyerek, csillogó szemmel fizetett.

- Köszönöm - mosolygott a pult mögött a hölgy.

Mivel gyönyörű idő volt, kimentek a teraszra.

- Csodálatos élmény volt - nem is tudom, mit mondjak - hebegett Zolika.
- A szemeid helyett is beszélnek - nevetett az építész.

Nemsokára egy másik kerekesszék surrogását is lehetett hallani, amint egy kislány bement a cukiba fagyit kérni.

A jó hír gyorsan terjed ám!

- Dolce Vita! Igazi újjászületés, ugye? - örvendezett Zolika.
- De még mennyire! - mondták kórusban.

Egyszer csak kinyílt az ajtó, s egy hatalmas tortát hoztak ki. Csokoládétorta, tűzijátékkal. Marcipánból pedig egy szép tábla: „Dolce Vita, Boldog Szülinapot!”

A Hangomat adom – beszélgetés Ráczi Brigittával

Ráczi Brigitta szinte a kezdetekkor csatlakozott az önkéntes felolvasói csoporthoz. Mint mondja, különösen azért örült a lehetőségnek, mert régóta vágyott önkéntes munkára, ám a szakmája és az elfoglaltságai miatt nehezen tud alkalmazkodni előre megadott időpontban végezhető feladatokhoz. Ez azonban olyan nagyszerű elfoglaltság, ami bármilyen időpontban és bárhol végezhető. Túl ezen, azt is megtudtuk, különös örömet okoz számára, hogy régi szakmáját, a színészetet is egy kicsit újraélheti. Hogy mennyire elhivatott, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy beszerzett egy komolyabb mikrofont az élvezhetőbb hangminőség miatt, megtanult hanganyagot vágni, és maga készíti el a könyveket is. Az első, általa vágott 12 órás regényét, miután elkészült kitörölte, és újraolvasta-vágta, mert nem találta megfelelő minőségűnek az olvasók számára. Brigi jelenleg az Indamedia női portfóliójának (Femina.hu, Dívány.hu, Retikül.hu, Sóbors.hu, FeminaShop.hu, Femina Klub) lapigazgatója, a Femina.hu főszerkesztője.

(Ráczi Brigitta)

- Gyermekként is szerette a könyveket, szívesen olvasott?

- A könyvek, a szépirodalom mindig is meghatározó volt számomra. Szerencsésnek mondhatom magam a tekintetben, hogy a szüleim már egészen kicsi koromtól fogva esténként gyönyörű meséket olvastak nekem. Apukám pedig Zelk Zoltán és Weöres Sándor verseket tanított, amikért szó szerint rajongtam, hiszen szépnek, játékosnak, viccesnek találtam őket. A hétvégeket és a téli estéket, amikor alaposan be lehetett sötétíteni, türelmetlen izgatottsággal vártam, ugyanis a diabetésnek a kissé megpörkölődött film, az álomszép történetek és rajzok, a vaksötét, a bekuckózás miatt volt valami megfoghatatlan, semmihez sem hasonlítható, fantasztikus hangulata. Rengeteg verset fújtam kívülről, és ahogy cseperedtem, a kíváncsiságom velem nőtt, tűkön ültem, hogy végre iskolás legyek, megtanuljak olvasni, és senkire se kelljen várnom, ha elrepülnék a mesék világába. Amint a betűvésztés ment, azonnal elkezdtem falni először a pöttyös, később a csíkos könyveket, sokszor titokban, a paplan alatt, elemlámpával olvastam, nehogy lebukjak a szüleim előtt – nálunk ugyanis este 8-kor fellőtték a pizsamát, és nem volt kecmec, aludni kellett a gyerekeknek.

- Hogyan került kapcsolatba a Bodor Tibor Kulturális Egyesülettel?

- A Facebookon találkoztam 2017 nyarán egy felhívással, amit Maxi (Helle Maximilian – a szerk.) tett közzé, miszerint önkéntes felolvasókat keres vakok és gyengénlátók számára. Maxi elképesztő lelkesedése, tenni akará-

sa igen ragadós volt, rengetegen jelentkeztünk, hogy szeretnénk részt venni ebben a csodálatos munkában. Annyira sokan, hogy, mint az kívülállóként is látszott, akkorára duzzadt a projekt, hogy lehetetlen volt már Maxinak egyedül vinnie. A sok segítő mellett felbukkant Puskás Kata is, aki szárnyai alá vette jogilag, szervezésileg és marketing szempontból is az ügyet, és Maxiékkel létrehozta a Bodor Tibor Kulturális Egyesületet. Egyébként az

egyesület névadója egyben Kata nagypapája is. Mindenképpen hatalmas köszönettel és hálával tartozom Maxinak és Katának, hiszen nélkülük biztosan nem létezne ez a fantasztikus önkéntes csapat.

- Milyen könyveket olvas fel szívesen?

- Mindent, amit érdekesnek, izgalmasnak és értékesnek találok, de a legfontosabb, hogy úgy érezzem, a regény, amit felolvasok, szó szerint lerakhatatlan legyen. Imádom a jó könyveket, képes vagyok éjszakába nyúlóan olvasni és egyezkedni magammal, hogy na, még egy oldal, és alszom, aztán még egy fejezet, és így megy ez fejben, míg végül kiesik a könyv a kezemből. Szeretném, ha ezzel az érzéssel általam mások is találkozhatnának. Lehet ez akár gyerekeknek szóló történet, szépirodalom, vagy akár szórakoztató regény, mindegy, a lényeg az, hogy észrevétlenül kiemeljen a hétköznapiakból, és csakugyan feltöltsön, magával ragadjon a történet.

- Az egyesület rendelkezik egy adott repertoárral, vagy a felolvasók maguk is bővíthetik a kínálatot?

- Mind a kettő igaz, pont ettől megunhatatlan ez a fajta önkéntes munka. Nekem személy szerint szívügyem a nagyszerű, ám a mai napig nem eléggé fókuszált női szerzők megismertetése. Így amikor könyvet választok, több dolgot is átgondolok. Először átnézem a látássérültek által igényelt, női szerzők által jegyzett könyvek értékeléseit és tartalmát a moly.hu-n. Ha a könyv 90% feletti tetszési visszajelzést és rengeteg pozitív véleményt kapott, akkor tudom, hogy pazar regényről lehet szó, és azonnal beszerezem, elolvasom. Így ismerkedtem meg például Tóth Krisztinával és Ljudmila Ulickajával, akik-

ről eddig is számtalan pozitív kritikát olvastam, és a baráti körömben is igen népszerűek, de valamiért nem jutottam el hozzájuk. Csodálatos élmény volt számomra Tóth Krisztina Akvárium című regénye, ahogy a pesti bérházak élete, az összetett emberi és rokoni kapcsolatok, a szocializmus maszekolása, a 80-as, 90-es évek karaktere, az élet bonyolultsága érezhetően, szagolhatóan, tapinthatóan életre kelt, és sodort magával a történet. És persze vannak kedvenc könyveim, amiket mindenképpen szeretnék megismertetni másokkal is, így mindig párhuzamosan olvasok fel egy igényelt és egy általam ajánlott könyvet.

- Tudna ajánlani egy valóban olvasmányos művet a felolvasottak közül az érdeklődőknek?

- Az egyik személyes kedvencem Jang Ercsö Namutól: Búcsú Tóanyánktól – tudom, mind a szerző neve, mind a regény címe első hallásra egyáltalán nem csigázza fel az olvasót, pedig szinte bűn kihagyni. A kis moszó lány, Namu igaz történetét meséli el ez a magával ragadó történet, és betekintést enged a moszók világába, azaz elkalauzol a Lányok országába, ami Kína és Tibet határán, a gigantikus és érintetlen hegyek ölelésében található. A fenségesen szép vidéken, egy aprócska faluban él Namu, aki csodálatos énekének és kitartásának köszönhetően egészen Amerikáig jut. Ő az első, aki hírt adott a világnak népéről, egy olyan különös helyről, ahol a nők irányítják a társadalom életét, az édesanya a család feje. A házasság intézményét nem ismerik, de az igazi, érdekmentes szerelmet annál inkább, a tökéletes boldogságot pedig egy leánygyermek születése jelenti számukra. Ez például pontosan egy olyan regény, amit szó szerint nem lehet lerakni, annyira izgalmas és érdekes.

- Kapott már visszajelzést a felolvasott hanganyagokról?

- Maxitól például mindig jön néhány kedves sor és megerősítés, hogy csináljam tovább, szerethető a hangszínem, élvezhető a felolvasás, és minden alkalommal elmondja, még mindig hasonlít a hangom Eszenyi Enikőéhez. Aztán Mónitól (dr. Nagyné Berke Mónika – a szerk.) is kaptam már igen kedves visszajelzést, egy mesekönyv kapcsán, ahol a hangomat és a felolvasást dicsérte, és elmondta, hogy még sok könyv felolvasására számítanak tőlem. Nyilván rendkívül jólesik, és mit tagadjam, erősen motivál is a további olvasásra.

- Megkeresték már önt egy-egy könyv felolvasásával kapcsolatban?

- Még nem, de biztosan sor kerül majd rá, ha már sok-sok regényt felolvastam.

- Milyen érzés hangosan felolvasni?

- 30 éves koromig színészként dolgoztam, számtalan csodálatos szerepet eljátszottam, sokat forgattam, gyakran szinkronizáltam, így nem szeretnék álszerénykedni, az az igazság, hogy imádok felolvasni. Abban pedig csak reménykedhetem, hogy sikerült megtalálnom azt a hangot és felolvasási stílust, ami nem irritáló és nem túljátszott, hanem élvezhető és szerethető. Amikor elkezdtem felolvasni, nagyon sok hangoskönyvet meghallgattam a Youtube-on, és rájöttem, hogy nem szabad túljátszani a mondatokat, ügyelni kell rá, hogy meghagyjam az olvasás élményét, vagyis azt, hogy a hallgató adjon karaktert a szereplőknek, ő lássa maga előtt a helyzetet, a helyszínt, de azt is közben tanultam meg, hogy a különösen gyors felolvasás legalább annyira irritáló, mint a szájbarágósan lassú. Nem tagadom, sokat gyakoroltam, mire úgy éreztem, rendben, ezt már talán beküldhetem.

- Hosszú távon milyen terveid, célkitűzéseid vannak?

- A kezdeti célkitűzésem, miszerint havi 1 könyvet beküldök, már alábbhagyott, mert egész egyszerűen nem kivitelezhető, hiszen négyszer annyi idő megvágnom egy könyvet, mint felolvasnom. Egy 12 órás regényt nekem nagyjából 50 óra megvágni. Viszont, ha húsz év múlva nyugdíjas leszek, akkor nem lesz megállás (nevet). Az viszont biztos, hogy addig is szeretném évente minimum öt nagyszerű regénnyel gazdagítani a könyvtár állományát. És természetesen örülnék, ha még sok-sok önkéntes felolvasó csatlakozna hozzánk, hogy minél több friss, új regény eljuthasson a látássérültekhez.

Árvay Mária

Három tréfás történet

Vidor Miklós: Mi van a kemencében?

Soha úgy jól nem lakhatott volna Tóni bácsi, mint a szomszéd Lili lakodalmán! Aztán mégis éhen maradt. Pedig ha valaki élt-halt a hasáért, hát Tóni bácsi volt az. Egy jó tányér pörköltért elhajtott volna egy csigát gyalog a felvégről az alvégre. A lakodalomra meg már jó előre fente a fogát. Nem is fukarkodtak ott semmivel. Egyik tál a másikat szorította le az asztalról, s a föl-szolgáló asszonyok még egyre sűrögtek-forogtak. Ahogy elébe került a hasas levesestál, neki is látott Tóni bácsi istenigazából.

A vendégek körülülték az asztalt, a tarka tálakon járt mindenkinek a tekintete. Ügyet sem vetettek a menyasszony kisöccsére, a szurokszemű Palkóra, amint ott lábatlankodik a hátuk mögött, s hol itt, hol ott áll meg

báméskodni. Tóni bácsi még a szót is sajnálta a mellette ülőtől, mikor evésre használhatta a száját, nemhogy hátrafordult volna.

Alig a harmadik kanálnál tartott, amikor a menyasszony kisöccse, a szurokszemű Palkó, a füléhez hajolt, s rejtelmesen, suttogva megszólalt:

- Tóni bácsi, ha tudná, mi van a kemencében!

Még a leves is a nyeldeklőjén akadt erre az öreg nagyehetőnek. De mire odakapta volna a fejét, a gyerek már elillant. Elgondolkozva eresztette vissza a kanalát a levesbe. Igazat beszélhet ez a Palkó! Bolond lesz tán híg lével telítölteni a hasát, mikor a java még csak ezután következik!

Egyet-kettőt kanalazott még az illendőség kedvéért, aztán hadd vigyék előle a félig kimert tányért. Jött is már a sült csirke. Tüstént kiszemelt egy ropogós piros combot, hogy beleszúrja a villáját, de Palkó megint a háta mögött termett:

- Tóni bácsi, ha tudná, mi van a kemencében!

Az ám! Jó lesz tartogatni a helyet a legfinomabb falatnak - hökkentette vissza Tóni bácsit a figyelmeztetés, s megelégedett egy soványka fél csirkemellel.

Körülötte egyik-másik koma már a nadrágszíját eresztette ki egy lyukkal, ő még alig-alig kóstolgatott. Még meg is jegyezte valaki mosolyogva:

- Elrontotta tán a gyomrát, Tóni bácsi?

De ő csak a fejét ingatta bölcsen. Mikor ti már szuszogni se bírtok, én befalom egymagam a főfogást. Mert azt hagyják a végére! Addig őrzik a kemencében, ki ne hűljön.

Így vonult el Tóni bácsi előtt sorra a paprikás, a töltött káposzta, a pulykasült, a rántott borjú, alig-alig hogy megpiszkálta őket. S ha valamelyiknél mégis tétovázott volna egy szemvillanásnyit, tüstént odaugrott mögé a Palkó gyerek, s belesustorogta a fülébe:

- Hátha még azt tudná, Tóni bácsi, mi van a kemencében!

El nem gondolhatta, mit tartogathatnak, de valami fölséges, mennyei eledel kell legyen, annyi biztos! Talán kürtőskalács, vagy tejföllel nyakonöntött tűzdelt sonka lesz-e a csodaétel, de az is lehet, hogy valami olyat talált ki a háziasszony, amit még soha életében nem kóstolt! Hát, csak böjtölt szorgalmasan az ingerlő peccsenyeillat felhőjében, leste a javát.

Aztán egyszer csak üres kézzel jelentek meg a fürge lányok, s kezdték elszedni a tányérokat, de még az asztalkendőt is húzkodták a vendégek elől. A vak is láthatta: itt bizony vége az ebédnek!

Tóni bácsi elkapta az asztal mögött sündörgő Palkót a gallérjánál:

- Hát mi van abban a kemencében, te!

A gyerekek fülig húzódott a szája örömeiben, hogy végre valaki akadt, akinek eldicsekedheti:

- Nem tudja, Tóni bácsi? Az éjjel kilencet kölykedzett a macskánk, a kemencében tartjuk mind a kilenc kicsit!

Bolgár népmese: Ravasz Péter meg a szakács

Kiment egyszer Ravasz Péter a vásárba. Tenger sok embert látott. Egyesek árusítottak, mások vásároltak, és volt, aki csak evett-ivott a laci-konyhákban.

Ravasz Péter megállt egy konyha előtt, és bekukucskált a nyitott ajtón. Odabent a szakács, ruhaujját felgyűrve, rakosgatta az ételt a fazekakba - az egyik fogás ízesebb volt, mint a másik.

Ravasz Péter éhes volt, de üres a zsebe. Mitévő legyen?

Tarisznyájában kis darab száraz kenyeret hozott magával. Elővette a kenyérdarabkát, és kinyújtotta a kezét a fazékhoz, amelyből a legjobb illat áradt. Ott tartotta a fazékból szálló pára fölött a kis darab kenyeret, amíg a gőz át nem járta és meg nem puhította. Azután jó étvággal megette, és már indult is tovább.

A szakács, aki némán figyelte, most útját állta.

- Hé fickó! hová mégy fizetség nélkül?

- Miért fizessek?

- Az ételért.

- Mit képzelsz? Hát nem láttad, hogy csak a fazékból áradó jó illat járta át a kenyereket?

- Jó szag, jó szag, de az is pénzbe kerül! Én azért, hogy a fazék gőzölögjön, és te a jó illatot élvezd, vizet hoztam, tüzet raktam, és ügyeltem az ételre! - pattogott a szakács.

- Értelek, barátom - felelte Ravasz Péter szelíden -, de mit tegyek, ha nincs egy árva garasom sem?

- Ha nincs pénzed, akkor tíz botot kapsz, hogy mindig emlékezz arra, hogy más ételének a szagával ízesítetted a kenyereket - heveskedett a szakács.

A veszekedés hallatára a konyha elébe nagy tömeg gyűlt össze.

- Hát akkor hozd a botodat, és üssél! - mondta Ravasz Péter, és kiállt a napra. - Vedd a botot, és üssél, de jól vigyázz, hogy hozzám ne érh, mint ahogy én sem értem az ételedhez. Mert ha elhibázod az ütést, hát megtanítalak móresre!

- De hát kire üssek? - kérdezte a szakács elképedve.

- Üssél tízszer az árnyékomra!

Az emberek körös-körül nevetésben törtek ki. A szakács pedig megszenyülten somfordált vissza a konyhába.

Átdolgozta: Karig Sára

Norvég népmese: Mikor az ember volt a gazdasszony

Volt egyszer egy ember, aki örökösen zsémbelt, veszekedett a feleségével, hogy „ezt se jól csinálod, azt se jól csinálod, még a házat se tudod ellátni rendesen, amíg én a réten vesződök kora reggeltől alkonyatig.”

- Tudod mit, édes uram? - mondja neki egyszer az asszony. - Holnap majd én megyek kaszálni, te meg lásd el a házat, talán igazán jobban értesz hozzá.

Ebben maradtak. Másnap az asszony fogta a kaszát, és elment a rétre, az ember meg nekilátott a házimunkának.

„Az első, hogy friss vajunk legyen” - gondolta, és teleöntötte a köpülőt tejjel, köpülni kezdett. Munka közben megszomjazott, hát lement a pincébe, csapra verte a söröshordót. Egyszer csak hallja, hogy a malac futkos odafent a konyhában.

„Hú az áldóját, ez még feltalálja borítani a köpülőt!” - villant az agyába.

Felszaladt a lépcsőn, betaszítja a konyhaajtót, hát a malac vígan nyalogatja a földről a tejfelt, a köpülő meg felborítva odább a sarokban.

- No, ezért meglakolsz! - förmedt a malacra, de az kiszaladt az udvarra.

Az ember lohol utána, kergeti körbe-körbe. Akkor veszi észre, hogy a kezében szorongatja a hordó csapját.

„Hú, a teremburáját! Azóta tán ki is folyt a sör!” - bosszankodik magában.

Ugrik a pinceajtóhoz, majdhogy le nem gurul a lépcsőn, úgy siet, de bizony a hordó már üres, a sör kifolyt az utolsó cseppig.

„Még jó, hogy a bödönben maradt egy kevés tejfel!” - gondolja. Újra hozzáfog a köpüléshez, de most megint eszébe jut valami: a tehénnek még se inni, se enni nem adott. Fogja a vedret, hogy megtöltse a kútnál, de a köpülőt nem meri otthagyni, ezért a hátára kötözi. (Gondolatban megveregeti a vállát, hogy ezt ilyen okosan kitalálta.)

Ám ahogy a kút fölé hajol, a tejföl a nyakába folyik meg a fejére.

- Még csak ez kellett nekem! - mérgelődik az ember, majdhogy szét nem veti a méreg.

Közben dél lett. Az asszony szorgalmasan dolgozott a réten, és alaposan megizzadt, megéhezett.

„Hol marad ilyen sokáig az ura a kisebbéddel?” - tépelődik. Ő már ilyenkor

rég kivitte neki mindennap az ételt-italt a rétre. Elunja a várakozást, és hazaballag.

Ahogy belép az udvarra, meglátja az urát: csupa tejfel a haja, szakálla, inge, nadrágja, az üres köpülő meg a hátára kötözve. Nem szól semmit, úgy tesz, mintha nem látná.

Bemegy a konyhába, megrakja a tüzet, felteszi a fazék vizet a kásának, kisépri a szobát, megteríti az asztalt, aztán ellátja az állatokat.

Attól fogva az embert mintha kicserélték volna. Nem zsémbel, nem veszekszik, mikor hazajön. Dicséri a feleségét, hogy milyen rend van a házban. Minden jól van úgy, ahogy csinálja, csak eszébe ne jusson még egyszer órá bízni a házi munkát.

Átdolgozta: Beke Margit

Versvilág – összeállította Árvay Mária

Aranyosi Ervin verseiből

Március 8. Nőnap

Vannak lányok, nők, meg nénik,
anyukák, meg nagymamák.
Vannak Katák, Erzsik, Évik,
Zsuzsák, Jutkák, Marikák.
Sorolhatnám a neveket,
hiszen szép számmal akad,
mindegyikre gondoljunk most,
ne legyen ki kimarad!
Mennyi, mennyi kedves angyal
szobbíti az életünk,
segítenek szebben élni,
mennyi nő is van velünk?
Az élet szegényebb lenne
és a lét boldogtalan!
Köszöntsük hát fel a nőket,
mert a Nőnap pont ma van!
Ünnepeljük hát meg őket,
tőlük csodás a világ,

legyen apró figyelmesség
számukra pár szál virág.

Ne szidd a hazámat

Tudod, engem egy dolog bánt,
 ha szidják hazámat.
 Ha bántják a szülőföldem,
 honfi lelkem lázad!
 A magyar hon csodálatos,
 minden megvan benne!
 Ha elveszne, érző szívem
 vele együtt veszne!
 Istenadta ez az ország,
 s nem pótolja semmi.
 Bármilyen történik is vélem,
 jó magyarnak lenni!
 Anyanyelvem meghatároz,
 magyarságom élem,
 s azt, hogy újra felvirágozik,
 én szívből remélem.
 Ha magyar vagy, arra kérlek,
 sose szidd hazádat!
 E csodás föld sosem oka,
 ha kínoz a bánat.
 Mindent megad fiainak,
 csak el kéne venni,
 a jólétünk rajtunk múlik,
 merj magyarnak lenni!
 Ám, míg sorsod a hazában
 rabszolgaként éled,
 árulók és idegenek gyakran
 szívják véred.
 Míg nem éled magyarságod,
 kiszolgáltatott vagy,
 kit a rendszer sárba tipor,
 s haldokolni ott hagy!
 Míg nem tudod, mi a haza,
 és kik szívják véred,
 addig saját birtokodban
 mások sorsát éled.

A magyar nép van megosztva,
 s rajtunk múlik minden,
 megváltozhat-e a világ
 határunkon innen.
 De, amíg a hazád szidod,
 nem változik semmi,
 addig nyögjük terheinket,
 s nem tudjuk letenni!
 Becsüld hát meg ezt a földet,
 merj álmodni szépet,
 csak közösen emelhetjük
 fel a magyar népet!
 Nem fontos, hogy énnekem higgy,
 ismerd meg hazádat!
 Sértő, bántó, vagy szitokszó
 ne hagyja el szájad!
 Ha pedig majd kiállsz érte,
 nem kell többé félned,
 s átérzed majd, hogy magyarként
 jó e honban élned!

Március 15. a mában

Ünnep van, Magyarok!
 Álljatok hát talpra!
 Hisz egykor Petőfi
 éppen ezt akarta!
 Hogy a nép rabláncát
 tépje le magáról,
 s legyen végre nemzet,

istenigazából!
 Hisz csak együtt tudunk
 magunkért kiállni,
 csakis összefogva
 hős nemzetté válni!
 Vagy hiába hullott
 hősök büszke vére?
 Magyarnak a magyar
 nem lesz már testvére?
 Emeld fel a fejed
 drága, büszke népem,
 A szabadság vágya
 benned újra éljen!
 Márciusi ifjak,
 emlékezzünk rájuk!
 Követendő ma is
 nagyszerű példájuk.
 Ünnep van, Magyarok!
 Álljatok hát talpra!
 Hisz egykor Petőfi
 éppen ezt akarta.
 Forrás:
<http://versek.aranyosiervin.com>

Fésűs Éva: A büszke tölgyfa

Volt egyszer a Köröskörül erdőben egy sudár, fiatal tölgyfa. Kék ég felé nyújtózkodott, lombjain át arany napfényt szitálgatott, és erős gyökerével a föld minden erejét magába szívta. Ő volt a legszebb az erdőn. A madarak vágyakozva nézték erős ágai hajlását, védelmező lombját. Szerettek volna rá fészket rakni, de a tölgyfa dölyfösen rázta magát.

- Hess innen, hangos népség! Nem leszek fészektartó! Szép koronám nem ilyenre termett. Hess, hess!

Még a pihenő madárkát sem tűrte meg az ága hegyén, és ha olykor egy-egy tudatlan kis jövevény mégis próbálkozott rajta a fészekrakással, a büsz-

ke tölgy lerázta magáról a félig elkészült madárfészket. Őszidőben a mókusok vidáman felkapaszkodtak a derekára, és szépen kérték:

- Olyan éhesek vagyunk! Adj egy kis makkot!

A tölgyfa akkorát reccsent mérgében, hogy a mókuskák ijedtükben majdnem lepotyogtak róla. Csak a hízalgő szél tudott befurakodni a lombjai közé. Annak a duruzsolását hallgatta reggeltől estig. Lassan mindenki elkerülte. Már az őz sem mert a kérgéhez törleszkedni. Igazán mondom, egyszer a saját szememmel láttam mellette kibújni egy gombát a földből, de amint észrevette, hogy hol van, gyorsan kalapot emelt, és elgyalogolt máshová. Képzeljétek!... már az árnyéka sem kellett senkinek! Egy darabig így is meg-

volt a tölgyfa. Hanem idővel az évgyűrűk vastagítani kezdték a derekát, és - tetszett vagy nem tetszett! - belebújt a kukac. Hosszú éjszakákon át kegyetlenül rágta. A tölgyfa hasogató fájdalomakra ébredt.

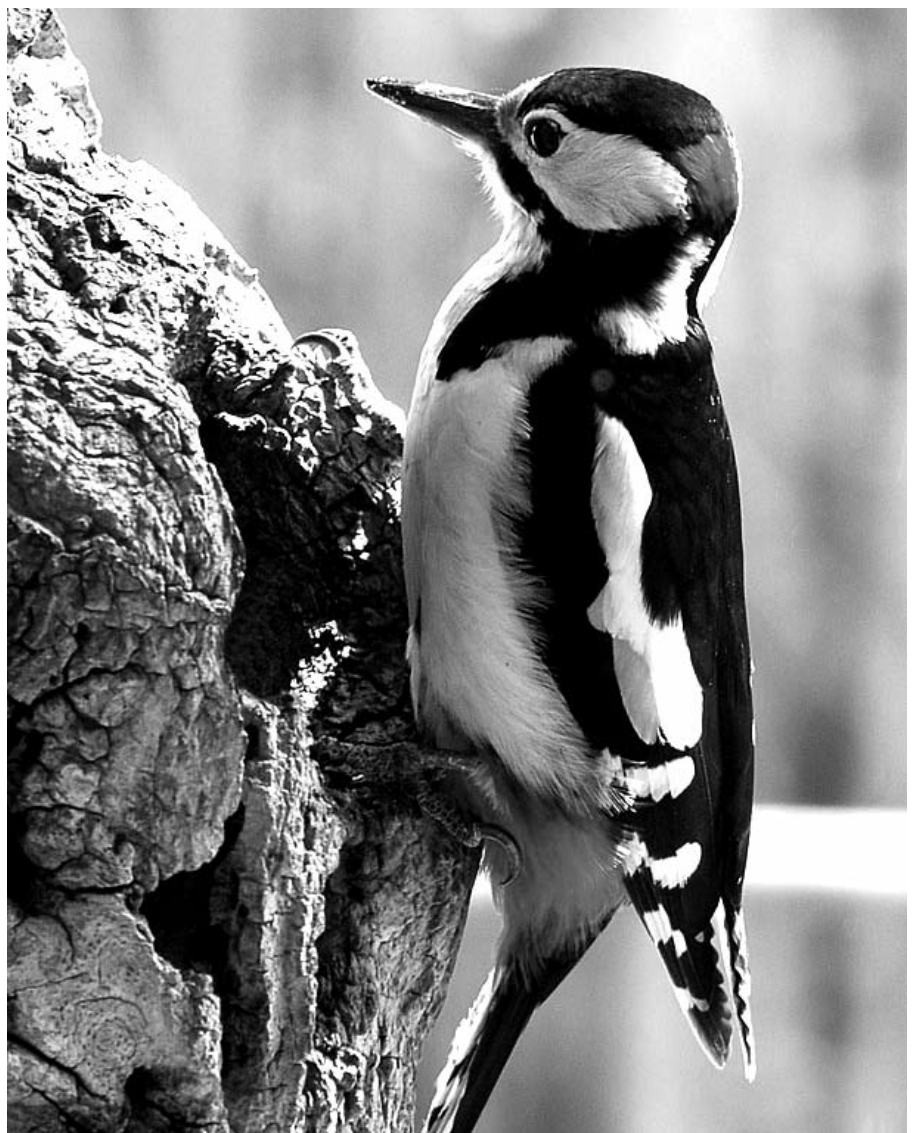
Tavasza volt akkoriban. Minden fa boldogan érezte magában az új nedvek keringését, csak a tölgyfa állt rosszkedvűen, magányosan, szárazon. A féreg egyre jobban gyötörte.

- Ó, jaj nekem - sóhajtott -, elpusztulok!

Keserves nyögését meghallotta a közelben tanyázó mokusasszonyka. Tüstént abbahagyta fiacskái mosdatását.

- Miért nem szóltál, hogy beteg vagy? - kérdezte sajnálkozva. - Mindjárt idehívom Harkály doktort!

- Nem kell! Nem kell! - hadonászott a fa. - Biztosan bosszút állna rajtam, és összevagdalna a csőrével, amiért nem engedtem be az odúmba.

- Ugyan, mit képzelsz? - csóválta a fejét a mókus, és azért is elfutott a harkályért.

Harkály doktor tüstént ott termett. Még pici, piros sapkáját sem vette le a fejről. Nem sokat törődött a tölgyfa nyögésével. Végigkúszott rajta, körbepogtatta, azután egy helyen megállt, és erős csőrét mélyen a kérgébe ütötte.

- Megvagy, mihaszna férge!

Ügyesen kiemelte, és - volt nincs! - már el is tüntette éhes kis begyében. A tölgyfa felsóhajtott:

- Jobban vagyok!

Körös-körül őzek, mókusok leskelődtek, madarak figyelték, hogy mi lesz. Mindenki örült, amikor a doktor bekapta a kukacot. A tölgyfa pedig csodálkozva kérdezte:

- Miért segítettél rajtam? Hiszen énám mindenki haragszik!

Erre a körülállók kacagni kezdtek, és a harangvirágok összekocantották fejcskájukat.

- Ó, te tölgyfa!... Senki sem haragszik rád, hanem te haragudtál az egész világra!

Harkály doktor hozzátette:

- Beteg voltál, de most már meggyógyulsz. Orvosságot is rendeltem: sok vidámságra, madárdalra van szükséged.

- Meglesz! Meglesz! - kiáltották az állatok, és mindjárt körültáncolták. A tölgyfa nagyon sokáig nem tudott szólni, csak állt közöttük, szégyenkezve. Aztán egyszer csak gondolt egyet, és kitérte ág-karjait a madarak felé:

- Gyertek ide, hozzám!

Azok nyomban odasereglettek, és örömben olyan vidáman kezdtek csivitelni, füttyögetni, énekelni, mintha mi sem történt volna.

*(Forrás: Fésűs Éva:
Az ezüsthagedű c. mesekönyve)*

Első a család

Akikre a Magyar Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetsége szintén büszke lehet

Az MVGYOSZ 2018. évben ünnepelte fennállásának 100. évfordulóját. Sok cikk, és méltatás jelent meg a különböző területen kimagasló eredményt